

gøre Fordelen ved de nævnte Foranstaltninger for stor for de paagældende og medføre en berettiget Kritik fra de arbejdsløse, der staar uden for Adgangen til at deltage i disse Arbejder. Raadet mener dog ikke, at der bør optages et direkte Forbud i Loven mod saadant Arbejde; dette vilde dels have er ret odiøst Skær, dels være vanskeligt for ikke at sige umuligt at haandhæve, hvortil kommer, at det jo netop forudsættes, at disse Arbejdere meget vanskeligt ved egen Hjælp vil kunne finde Beskæftigelse. Raadet mener derfor, at man kan nøjes med en Bestemmelse om, at eventuel Fortjeneste ved andet Arbejde i de ledige Dage skal anmeldes for vedkommende Arbejdsleder og medføre passende Fradrag i Arbejdsvederlaget, eventuelt medføre, at Arbejderen udgaar af Gruppen af de arbejdsberettigede.

I denne Forbindelse skal man fremhæve, at det jo ingenlunde maa være Arbejdsledelsens Opgave at lægge de paagældende Hindringer i Vejen for at skaffe sig andet Arbejde, men at Ledelsen tværtimod maa bistaa Arbejderne herved, saaledes at dette Arbejdes Karakter af en midlertidig Foranstaltning fastholdes, og at de arbejdsløses Interesse for at faa anden Beskæftigelse bevares.

VII. Kommunernes Deltagelse i Udgifterne.

Den Besparelse, som de paatænkte Arbejder vil medføre, vil jo alene, naar Kredsen af de Arbejdere, der faar Adgang til disse Arbejder, indskrænkes til Personer, der faar Kommnehjælp, falde paa Kommunerne. Det er da naturligt, at Kommunerne i et vist Omfang skal deltage i Udgiften. Den besparede Understøttelse er jo hidtil baaret med $\frac{1}{3}$ af den enkelte Kommune og $\frac{2}{3}$ af Refusionsforbundet. Tænker man sig f. Eks. et Understøttelsesbeløb paa 600 Kr. erstattet med en Arbejdsudgift paa 600 Kr. + 25 pCt. = 750 Kr., bliver da Spørgsmaalet, i hvilket Forhold Stat, Kommune og Refusionsforbund skal bære denne Arbejdsudgift. At Kommunen, som hidtil har baaret $\frac{1}{3}$ af 600 Kr. = 200 Kr., skal bære et mindre Beløb, er formentlig givet, da Kommunen ellers ved at yde samme Beløb, som Understøttelsen androg, vil deltage med et for stort Beløb i Tilvejebringelsen af det Arbejdsresultat, Staten opnaar. Raadet kunde derfor tænke sig at foreslaa en Fordeling med 15 pCt. til Kommunen, 30 pCt. til Refusionsforbundet og 55 pCt. til Statskassen.

Arbejdsløshedsraadet skal til Slut understrege, at man alene synes at kunne anbefale, at disse ekstraordinære Foranstaltninger iværksættes, saafremt dette gøres i et virkelig betydeligt Omfang. Et Forsøg med Arbejder til en Udgift af nogle faa Millioner Kroner vil efter Raadets Opfattelse kun være egnet til at understrege alle de Vanskeligheder, Ordningen vil medføre, uden samtidig at føre til et nævneværdigt Resultat.

Ligeledes mener Raadet at burde gentage, at en Gennemførelse af den omhandlede Plan i sig selv rummer de allerstørste Vanskeligheder. Raadet har imidlertid bestræbt sig for at drøfte disse Vanskeligheder ud fra en saa positiv Indstilling som muligt, og man mener ogsaa, at man for Sagens Skyld fortsat bør søge at overvinde de Vanskeligheder, der er til Stede. Overvindelsen af disse Vanskeligheder kræver imidlertid et positivt Arbejde for at vinde de interesserede Kredse for Tanken, og Arbejdsløshedsraadet mener ikke, at saadanne Bestræbelser bør udfoldes, forinden det er godtgjort, at det vil være muligt at iværksætte egnede Arbejder i et virkelig betydeligt Omfang.

Under Henvisning til det saaledes anførte har Arbejdsløshedsraadet derfor anset det for rigtigt allerede nu at fremkomme med nærværende Redegørelse, idet man henstiller, at Regeringen optager til Overvejelse, at der af Staten iværksættes Arbejder, der efter foranstaaende Redegørelse maa anses for egnede som Beskæftigelsesforanstaltninger for den omhandlede Gruppe af Arbejdere, og saaledes at man ved Ordningens Gennemførelse anlægger de Retningslinier, Raadet har peget paa.

Michael Koefoed.

Friis Jespersen.